

Magnolia

De hitte is uit de dag, de kinderen liggen in bed, tijd om te harken. Het hele huis is doortrokken van geur, alsof vazen vol lelies volop staan te bloeien. De lente is nog maar net begonnen. Voorzichtig groen toont zich her en der, maar in mijn tuin ligt een dik tapijt van bladeren. Roze met witte bladeren. Ze voelen vlezig en geuren naar 'temptation.' Of is het de avondfrisheid, het naderen van de nacht? Het is het blauwe uur. Het maakt me zacht. De maan piekt door de bladeren, een heel dun gluurtje. Ik sta even stil, sluit mijn ogen half en tuur.

De bloemblaadjes onder mijn voeten zijn zo dik, dat het woord bloesem niet lijkt te kloppen. De onderste zijn al aan het vergaan en kleuren bruin, de kleur van de aarde, het aardse. Het bloemendak boven mijn hoofd voelt hemels, zo zacht roze wit, puur en schoon. Hemel en aarde zijn twee meter van elkaar gescheiden. Het regent stukjes hemel. De armen van de boom strekken zich sterk en uitnodigend naar mij uit. Ik wil daarboven zijn. De hemel om mij heen voelen. Ik trek mijn klompen en sokken uit en klim in de boom. Op een horizontale tak kan ik makkelijk liggen. Als ik naar boven kijk, zie ik alleen maar roze en wit. Het bloemendak is dicht, het blauw daar achter donker, en de geur intens, ik voel me omhuld en vervuld van schoonheid.

Me overgeven aan de schoonheid kan ik niet heel lang. Al snel denk ik: ik ben een buurvrouw, liggend in een boom. Ik kom een beetje overeind en probeer te gluren naar de bomen van de burens, in de hoop dat ik daar andere buurvrouwen zie liggen. Ik inspecteer hun bomen op ligbaarheid. Kale prikdennen, hoge lindes, slanke berken, een tere krent, ik bof maar met mijn boom. De dwarrelende bloemblaadjes vallen onder mij door, naar de aarde waar ik niet meer ben. Er klopt iets niet in deze hemel, alle zachtheid, kleur en schoonheid ten spijt. Er schuurt iets, er steekt iets, er is hier iets niet pluis. Ik weet wat het is, mijn eigen lichaam vormt een dissonant met dit hemelhuis. Mijn ruggengraat wil zich niet voegen naar de tak en mijn benen bewegen zoekend van ongemak.

Ach ja, ik ben een mens en doe een klusje. Ik moet opschieten, het is al donker.